

kou pro exekuci zajišťovací, aby bylo osvědčeno ohrožení vymáhajícího věřitele. Výjimku z toho stanoví mimo jiné případy § 371 č. 1 ex. ř., podle něhož jest na návrh povolití exekuci zajišťovací i bez takového osvědčení podle rozsudku potvrzeného v druhé stolici, bylo-li podáno dovolání z rozsudku odvolacího soudu. Když tedy vymáhající věřitelka podala návrh na povolení exekuce zajišťovací, aniž osvědčila ohrožení své pohledávky, musel první soud zkoumati, zdali jest takového osvědčení potřebí, a tu musel z procesních spisů zjistiti, že ho není třeba, poněvadž jeho rozsudek, podle něhož se povolení exekuce zajišťovací navrhuje, byl potvrzen odvolacím soudem, a žalovaný podal proti rozsudku odvolacího soudu dovolání. Ježto všechny právě dotčené skutečnosti vyplývaly z procesních spisů a byly tedy soudu rozhodujícímu o exekučním návrhu známy, nebylo nutno, aby je vymáhající věřitelka v exekučním návrhu ještě zvlášť uváděla. Poukaz rekursního soudu, že zajišťovací exekuce neměla býti povolena v příčině útrat odvolacího řízení, je v rozporu se spisy, neboť byla povolena v příčině polovičních útrat 3.053 Kč 55 h a celých útrat 1.017 Kč 85 h, které oboje byly vymáhající straně již rozsudkem soudu první stolice proti povinnému Vilému U. přisouzeny a dovolacím soudem potvrzeny, a útrat odvolacího řízení se ani exekuční návrh, ani usnesení prvního soudu netýká. Jsou tedy důvody, pro které rekursní soud usnesení prvního soudu změnil a návrh exekuční zamítl, liché. Poněvadž se však rekursní soud nezabýval dalšími důvody rekursními, bylo uznati, jak se stalo.

Čís. 16238.

Předpokladem zákonné ochrany krycího jména (pseudonymu) ve smyslu § 43 obč. zák. jest jednak, aby někdo při nějaké zvláštní činnosti na př. literární nebo umělecké užíval onoho jména k označení své osoby na místě svého vlastního občanského jména, jednak aby nositel krycího jména byl dotčen ať po stránce hmotné, ať nehmotné, ve svých zájmech užíváním téhož krycího jména jinou osobou ve stejném oboru činnosti.

Tanečnice, která užívá při své umělecké činnosti svého vlastního rodového jména doplněného krycím jménem, není ve svých zájmech dotčena tím, že jiná osoba užívá pouze jejího krycího jména k označení radiových lamp.

(Rozh. ze dne 30. června 1937, Rv I 554/37.)

Žalobkyně, rytmická hluchoněmá tanečnice, vystupující pod krycím jménem *Mobi U. . . . ová* (jméno »Mobi« jí bylo dáno v den narození na paměť dne jejího narození, totiž prvního mobilisačního dne roku 1914), domáhá se na žalovaných firmách, aby bylo uznáno právem, že jsou žalované povinny zdržeti se užívání jména »Mobi« pro své zboží (radiolampy) jak na zboží, tak i na obalech, tiskopisech, účtech, v reklamách, inserátech a časopisech a že jsou povinny zaplatiti žalobkyni 50.000 Kč s přísl. Žaloba byla zamítnuta soudy v všech třech stolicích, nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Dovolací důvod nesprávného právního posouzení není oprávněn. Ne-případný jest poukaz žalobkyně v té příčině jednak na rozhodnutí nejvyššího soudu č. 2985 a 5577 Sb. n. s., která jednají o ochraně vlastního rodového jména (tedy ne tak zvaného krycího jména — pseudonymu —), jednak na rozhodnutí č. 11397 Sb. n. s., které se týká nekalé soutěže. Poukazuje-li žalobkyně na to, že § 43 obč. zák. poskytuje ochranu povahy absolutní také pseudonymu bez jakýchkoliv podmínek, přehlíží, že bylo její věci nejprve prokázati vůbec právní existenci pseudonymu jako takového, právní ochrany vyžadujícího. V našem právu není ovšem výslovně ustanoveno, za jakých okolností lze pseudonymu po právu nabýti a užívat. Plyne však z povahy věci, že skutečný všední život nedává prakticky podnětu k jeho užívání a tedy ani podkladu pro jeho všeobecnou právní ochranu, jako jest tomu při jménu rodovém. Mají tu tedy význam jen důležité, ochrany hodné zájmy umělců a spisovatelů, kteří užívají přijatého jména, k němuž se připíná jejich pověst, která by pak ovšem mohla býti poškozena (dotčena) neoprávněným přisvojováním si jejich jména krycího někým jiným. Podle toho jest pseudonym v právním pojetí smyslu slova jméno, kterého někdo užívá při nějaké zvláštní činnosti, na př. literární a umělecké, místo svého občanského jména k označení své osoby (nedovoleny při činnosti živnostenské a obchodní, srv. v tom směru Klangův Komentář k obč. zák., str. 365). Leč v souzeném případě již z listin na důkaz předložených plyne, že žalobkyně byla známa pod jménem »Mobi U...ová« a ne pouze »Mobi«. Nejde tedy při její umělecké činnosti o důsledné a výhradné užívání jména »Mobi«, nýbrž o užití rodového jména »U...ová« s přídomkem »Mobi«, a je proto i nezávažné, že byla někdy zkráceně zvána jen »Mobi«. Dále předpokládá zákonná ochrana pseudonymu, že jest postižený dotčen ve svých zájmech užíváním pseudonymu jinou osobou. Z toho však, co bylo ve sporu zjištěno, ba ani z vlastního tvrzení žalobkyně, nelze usuzovati hledíc na různost povolání a činnost sporných stran, že by tu mohla žalobkyni vůbec vzniknouti nějaká újma po stránce materiální či immateriální, a to ani v příčině její společenské nebo umělecké vážnosti, když se tu pseudonym nevztahuje ani na stejný obor působnosti (srv. Sedláček: Občanské právo čs., Všeobecné nauky, str. 151, a Klang: Komentář k obč. zák., str. 365 až 366).

Čís. 16239.

Účinek pozdější změny závazku hlavního dlužníka na závazek rukojmího.

Byla-li sjednána mezi věřitelem a hlavním dlužníkem bez jakékoli výhrady vztahující se na rukojemství dohoda (smír) o zaplacení hlavního dluhu v určitých splátkách, není věřitel oprávněn domáhati se zaplacení dluhu na rukojmím, dokud hlavní dlužník přesně koná splátky.

(Rozh. ze dne 30. června 1937, Rv II 176/36.)